

Sygnatura akt: V GC 1707/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 19.12.2019 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Robert Roliński

Protokolant: Justyna Porada

po rozpoznaniu w dniu 05.12.2019 r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa: A. S.. C.. (società cooperativa a responsabilità limitata) z/s w P., W.

przeciwko: J. P.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego **J. P.** na rzecz powoda **A. S.. C.. (società cooperativa a responsabilità limitata) z/s w P., W.** kwotę 7.766,19 euro (siedem tysięcy siedemset sześćdziesiąt sześć euro 19/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi według prawa włoskiego od dnia 05.04.2017 r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.297,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w K.) kwotę 137,97 zł tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt V GC 1707/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 05 kwietnia 2017r. zmodyfikowanym w dniu 09 stycznia 2018r. powód A. S.. C.. (società cooperativa a responsabilità limitata) z siedzibą w P. (W.) wniósł o zasądzenie od pozwanego J. P. kwoty 7.766,19 euro wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi według prawa włoskiego od dnia 05.04.2017r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a także kwoty 30 zł. tytułem zwrotu wydatków związanych z odpisem z KRS powoda.

(pozew k. 2-5 akt, pismo procesowe k. 59 akt).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

(odpowiedź na pozew k. 36-37 akt).

W piśmie procesowym z dnia 09 stycznia 2018r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Jednocześnie powód zakwestionował raport kontrolny przedłożony przez pozwanego wskazując, iż pozwany nigdy nie otrzymał tego raportu, pozwany pomimo braku zgłoszenia reklamacji towaru dokonał jego sprzedaży. Ponadto

wskazał, iż przewoźnik nie zgłosił jakichkolwiek zastrzeżeń dotyczących załadowanego towaru, co równa się domniemaniu, że towar był w dobrym stanie.

(pismo k. 58-62 akt)

W piśmie procesowym z dnia 21 maja 2018r. pozwany wniósł o odrzucenie pozwu.

Postanowieniem z dnia 05 czerwca 2018r. Sąd Rejonowy w K.odmówił odrzucenia pozwu.

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Pozwany za pośrednictwem firmy (...) sp. z o.o. w K., której przedstawicielem handlowym był A. N. (1) dokonał zamówienia u powoda towaru w postaci mandarynek i pomarańczy. Na podstawie w/w zamówienia pozwany zakupił od powoda towar w postaci mandarynek i pomarańczy na łączną kwotę 7.766,19 euro. Towar został wydany pozwanemu w siedzibie powoda. Transport towaru do Polski organizował pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej (...).

(dowód: faktura k. 14 akt wraz z tłumaczeniem k. 15-16 akt;

zeznania świadka A. P. e-protokół rozprawy z dnia 14.03.2019r.

00:03:44-00:58:51 min;

częściowo zeznania pozwanego -nagranie płyta CD k. 236 akt oraz e-protokół z dnia

05.12.2019r. 00:25:21-00:33:29 min)

min oraz nagranie płyta CD k. 236 akt)

Sprzedany towar był w stanie idealnym, eksportowym. Jakość towaru była sprawdzona przez pracowników powoda.

(dowód: zeznania świadka A. P. e-protokół rozprawy z dnia 14.03.2019r.

00:03:44-00:58:51 min)

Towar został przyjęty do transportu bez jakichkolwiek zastrzeżeń w dniu 27 stycznia 2012r. Towar został dostarczony do magazynu pozwanego w dniu 29 stycznia 2012r.

(dowód: list przewozowy CMR k. 17 akt wraz z tłumaczeniem k. 18-19 akt;

zeznania świadka A. P. e-protokół rozprawy z dnia 14.03.2019r.

00:03:44-00:58:51 min;

częściowo zeznania pozwanego -nagranie płyta CD k. 236 akt oraz e-protokół z dnia

05.12.2019r. 00:25:21-00:33:29 min)

W dniu 01 lutego 2012r. został sporządzony raport kontrolny nr (...) przez M. P. rzeczoznawcę firmy (...) w Obrocie Międzynarodowym. W raporcie stwierdzono, iż towar w postaci mandarynek i pomarańczy został skontrolowany w dniu 30.01.2012r. W wyniku kontroli stwierdzono, iż owoce są stare, stwierdzono bardzo silnie rozwinięte procesy gnicia owoców, w opakowaniach występowały ogniska pleśni szarej, stwierdzono bardzo silnie rozwinięty proces porażenia grzybiczego, towar zakwalifikowano jako pozaklasowy do tzw. szybkiej sprzedaży. Ponadto stwierdzono, iż rynkowa wartość produktów podlega obniżeniu o 85% w stosunku do wartości deklarowanej.

(dowód: raport wraz z dokumentacją zdjęciową k. 38-39,192 akt;

częściowo zeznania świadka M. P. e-protokół z dnia 09

września 2019r. 00:05:22-00:22:39 min)

Podczas odbioru towaru nie dokonano wpisu w liście przewozowym zastrzeżenia, co do jakości dostarczonego towaru.

(dowód: częściowo zeznania pozwanego-nagranie płyta CD k. 236 akt oraz e-protokół z dnia

05.12.2019r. 00:25:21-00:33:29 min)

Powód nie został poinformowany o jakiegokolwiek reklamacji towaru. Po około 3-4 miesiącach A. P. został poinformowany o reklamacji, gdy dopytywał się o płatność. O reklamacji został poinformowany przez spółkę (...), która nie miała żadnego upoważnienia od powoda, aby decydować o towarze na wypadek gdyby był zły jakości. W/ w spółka nie miała upoważnienia do rozpoznawania natychmiastowej reklamacji. Natomiast obowiązkiem tej spółki było niezwłoczne poinformowanie powoda o reklamacji. Spółka (...) nie mogła sprzedać towaru bez zgody powoda lub też wyrazić zgody na taką sprzedaż. Powód nie otrzymał raportu kontrolnego sporządzonego na zlecenie pozwanego. Powód nie został poinformowany, że towar został częściowo zutylizowany. O tym, że towar został sprzedany za 15% wartości powód dowiedział się po 3 miesiącach od dostawy. Powód nigdy nie zaakceptował sprzedaży towaru za 15% wartości.

(dowód: zeznania świadka A. P. e-protokół rozprawy z dnia 14.03.2019r.

00:03:44-00:58:51 min)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów. Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadka A. P. bowiem w sposób spójny, rzeczowy i logiczny uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach.

Z kolei Sąd poczynił ustalenia faktyczne na podstawie zeznań świadka M. P. jednakże tylko w części w jakiej były zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Natomiast Sąd odmówił wiary twierdzeniom tego świadka, iż towar był wadliwy w momencie przeładunku bowiem po pierwsze okoliczność ta nie znalazła potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale faktycznym oraz po drugie w treści raportu kontrolnego jak również w aktach sprawy brak jest dokumentu zawierającego wykaz temperatur jakie panowały w przestrzeni towarowej pojazdu podczas transportu owoców i w końcu po trzecie przedłożony przez powoda dokument w postaci raportu kontrolnego posiada ograniczoną moc dowodową z uwagi na brak wykazania, iż dokument ten został kiedykolwiek dostarczony powodowi, czemu też powód zaprzeczył.

Ponadto Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanego w części, w której były zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, natomiast odmówił wiary twierdzeniom pozwanego, iż nie zawarł umowy z powodem bowiem okoliczność ta nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. W tym miejscu należy wskazać, iż pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty wprost stwierdził, iż przyznaje, że za pośrednictwem przedstawiciela (...) Sp. z o.o. w K. zamówił u powoda owoce w postaci mandarynek i pomarańczy. Poza tym pozwany zeznał na rozprawie, iż wiedział że właścicielem towaru jest powód.

Ponadto Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że nie wpisał zastrzeżenia do listu przewozowego bo „nie chciał tego towaru i pan N. miał go sobie zabrać” bowiem nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Podobnie za niewiarygodne uznał sąd twierdzenia pozwanego, że ustnie uzgodnił z A. N. (2), iż w celu uniknięcia dalszych kosztów pozwany dokona sprzedaży towaru za 15% jego wartości, a uzyskaną kwotą pokryje koszty transportu oraz utylizacji odpadów bowiem okoliczność ta nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Ponadto należy mieć na uwadze, iż pozwany jak zeznał nie dysponował pełnomocnictwem od powoda dla pana N.. W końcu Sąd nie dał wiary pozwanemu, iż w rzeczywistości sprzedał część zakupionego towaru za 15% jego

wartości bowiem powyższej okoliczności pozwany w żaden sposób nie wykazał, nie przedłożył żadnych dokumentów jak również nie był w stanie powiedzieć jaką kwotę uzyskał z tytułu sprzedaży.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, iż w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie Konwencja Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów sporządzona w W. w dniu 11 kwietnia 1980 roku. Konwencja ta, ratyfikowana przez Polskę w dniu 13 marca 1995 roku (Dz. U. 1997r., nr 45, poz.286), ma pierwszeństwo w zastosowaniu przed przepisami krajowymi (art. 1b Konwencji w związku z art. 4 ust.1a i art. 19 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych - R. I). Przedmiotem jej regulacji są kontrakty o charakterze międzynarodowym. Reguluje ona w szczególności zawarcie umowy sprzedaży oraz prawa i obowiązki sprzedającego i kupującego (artykuł 4). Stosownie do artykułu 36(1) zgodnie z umową i niniejszą konwencją sprzedający jest odpowiedzialny za wszelki brak zgodności istniejący w chwili przejścia ryzyka na kupującego, nawet jeżeli brak zgodności ujawni się dopiero w terminie późniejszym. Sprzedający jest także odpowiedzialny za wszelki brak zgodności, który wystąpi po terminie wskazanym w ustępie poprzednim i który wynika z naruszenia któregokolwiek z jego obowiązków, w tym naruszenia gwarancji, że w pewnym okresie czasu towary będą się nadawały do zwykłego użytkowania lub do celów specjalnych albo że zachowają szczególne cechy lub właściwości (artykuł 36(2)).

Przy czym w myśl artykułu 39 (1) kupujący traci prawo do powoływania się na brak zgodności towarów, jeżeli nie zawiadomi sprzedającego o charakterze występujących niezgodności w rozsądnym terminie od chwili, w której niezgodności te zostały przez niego wykryte lub powinny być zostać wykryte. Z kolei stosownie do artykułu 47

(1) kupujący może wyznaczyć sprzedającemu dodatkowy, o rozsądnej długości, termin dla wykonania jego zobowiązań.(2) kupujący nie może przed upływem tego terminu korzystać z żadnego środka ochrony prawnej z powodu naruszenia umowy, chyba że otrzymał od sprzedającego zawiadomienie, że ten nie wykona swych obowiązków w wyznaczonym w ten sposób terminie. Jednakże kupujący nie traci z tego powodu żadnego prawa do żądania odszkodowania z powodu opóźnionego wykonania. W końcu zgodnie z artykułem 50

w razie braku zgodności towarów z umową, bez względu na to, czy cena została już zapłacona, czy nie, kupujący może obniżyć cenę proporcjonalnie do różnicy między wartością rzeczywiście dostarczonych towarów w chwili dostawy a wartością, jaką miałyby w tej chwili towary odpowiadające umowie. Jeżeli jednak sprzedający naprawi wszelkie nieprawidłowości w wykonaniu swoich obowiązków, zgodnie z artykułem 37 lub artykułem 48, lub jeżeli kupujący odmawia przyjęcia wykonania przez sprzedającego, zgodnie z tymi artykułami, kupujący nie może obniżyć ceny.

W niniejszej sprawie wbrew twierdzeniom pozwanego należy uznać, iż strony łączyła umowa sprzedaży towaru w postaci mandarynek i pomarańczy. W sytuacji, gdy pozwany jak zeznał wiedział, że właścicielem towaru jest powód oraz wobec jego twierdzeń zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, iż przyznaje, że za pośrednictwem przedstawiciela (...) Sp. z o.o. w K. zamówił u powoda owoce w postaci mandarynek i pomarańczy obowiązkiem pozwanego było wykazanie, iż w rzeczywistości towar zakupił od innego podmiotu. Okoliczności tej pozwany nie wykazał.

Wobec bezspornej okoliczności dotyczącej uzgodnionej ceny za towar do rozstrzygnięcia pozostawała kwestia, czy sprzedany towar był wadliwy i czy pozwany skutecznie złożył reklamację w efekcie której uznał, iż powodowi nie należy się zapłata jakiegokolwiek kwoty.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zdaniem sądu uzasadnia twierdzenie, iż pozwany nie wykazał w sposób wiarygodny, iż sprzedany towar był złej jakości już w chwili wydania przewoźnikowi, co też warunkowałoby powstanie po stronie pozwanego roszczenia reklamacyjnego wobec powoda. Z kolei okoliczność w postaci braku jakichkolwiek zastrzeżeń dotyczących złej jakości towaru w liście przewozowym stanowi domniemanie, iż towar był dobrej jakości, co zresztą konsekwentnie twierdził powód. W tym miejscu należy zaznaczyć, iż gdyby towar wydany przewoźnikowi dotknięty był wadami wskazanymi w raporcie kontrolnym przedłożonym przez pozwanego to zapewne przewoźnik odmówiłby załadunku towaru lub dokonał stosownego zastrzeżenia w liście przewozowym.

Abstrahując od kwestii, czy sprzedany towar był wadliwi w chwili jego wydania należy wskazać, iż pozwany utracił wszelkie uprawnienia z tytułu niezgodności towaru z umową bowiem nie wykazał, iż zawiadomił powoda o złej jakości towaru, co też powinien był uczynić stosownie do cytowanego wyżej artykułu 39(1) Konwencji. Przy czym nie ulega wątpliwości, iż taką reklamację pozwany powinien złożyć powodowi. Skoro pozwany twierdził, iż złożył reklamację A. N. (2) reprezentującemu firmę (...), z którym rzekomo uzgodnił ustnie sprzedaż części towaru za 15% jego pierwotnej wartości i pokrycie z uzyskanej ceny kosztów transportu to w sytuacji, gdy powód zaprzeczył, aby upoważnił tą firmę do rozpoznawania reklamacji w imieniu powoda obowiązkiem pozwanego było wykazanie po pierwsze, że złożył reklamację wadliwego towaru A. N. (2) oraz, że on lub spółka (...), którą reprezentował posiadała upoważnienie od powoda do rozpoznawania reklamacji w jego imieniu. Skoro jak wynika z zeznań świadka A. P. w/w spółka nie posiadała żadnego umocowania od powoda, aby samodzielnie rozpoznawać reklamacje w imieniu powoda i w związku z tym decydować o towarze sprzedanym pozwanemu przez powoda oraz w sytuacji, gdy jak zeznał pozwany nie dysponował pełnomocnictwem udzielonym przez powoda A. N., a powód zaprzeczył, aby kiedykolwiek udzielił pełnomocnictwa firmie (...) do rozpoznawania reklamacji wydaje się oczywistym, iż w celu wykazania powyższych okoliczności pozwany powinien złożyć wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka A. N. (2), z którym rzekomo dokonał ustnych ustaleń w zakresie rozpoznania reklamacji związanej ze złą jakością towaru rzekomo istniejącą już w chwili załadunku towaru.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 k.c. regułą rozłożenia ciężaru dowodu pozwana powinna udowodnić okoliczności niweczące prawo na którego istnienie powołuje się powód lub uniemożliwiające jego powstanie.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.11.1997 r. I PKN 375/97 OSNP 1998/18/537). Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie jest obowiązkiem Sądu.” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00 OSNP 2002/10/251); „Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.12.1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997/6-7/76).

Na stronach spoczywa więc ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jego istnienie. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozmieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.11.2007r., II CSK 239/07, niepubl.).

Pozwany powyższych okoliczności nie wykazał. Ponadto okoliczność, iż pozwany nie był w stanie wskazać za jaką kwotę sprzedał towar i jakie były koszty transportu oraz koszty sporządzenia raportu, które rzekomo zostały pokryte z uzyskanej ceny stanowi w rzeczywistości konsekwencją przyjętej przez pozwanego linii obrony.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż pozwany bezzasadnie odmówił zapłaty ceny za zakupiony towar, w związku z czym naruszył ciężar na nim z mocy artykułu 53 cytowanej wyżej Konwencji obowiązek zapłaty umówionej ceny.

W tym stanie rzeczy należało uznać za zasadne roszczenie powoda, co też mając na uwadze Sąd orzekł jak w pkt. 1 sentencji wyroku.

Rozstrzygając o odsetkach ustawowych wynikających ze zwłoki pozwanego w zapłacie za towar Sąd miał na uwadze, iż skoro Konwencja Wiedeńska nie reguluje tej kwestii to zastosowanie znajduje w tym zakresie prawo włoskie w związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych - R. I (artykuł 4).

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. Stosownie do w/w przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powołany przepis ustanawia dwie zasady rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za

wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98 § 2 i 3 k.p.c. statuuja niezbędne koszty procesu, i tak stosownie do § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa w sądzie. Kosztami postępowania sąd obciążył pozwanego jako stronę, która przegrała proces i zasądził ich zwrot od pozwanego na rzecz powoda w całości. W niniejszej sprawie koszty postępowania po stronie powodowej wyniosły 5.297 zł. i złożyły się na nie: opłata sądowa w kwocie 1.650 zł., wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 3.600 zł., ustalone w oparciu o § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł., a także kwota 30 zł. stanowiąca wydatek związany z uzyskaniem przez powoda odpisu z KRS.

Nadto Sąd na podstawie art. 113 ust 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2005 Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Kaliszu kwotę 137,97 zł. tytułem zwrotu wydatków (koszty stawiennictwa tłumacza przysięgłego) - pkt. 3 sentencji wyroku.